

naar der er Tale om det Arbejde, der kan gøres for gennem Oplysning og Frivillighed at skabe en stærk Ædruelighed i Landet.

Der er fra Fiskeriforeningerne ved Aarhus Bugt indgivet et Andragende til Landbrugsministeriet om Rødspætteyngels Udplantning i Aarhus-Bugten. Fiskeriforeningerne have faaet et Svar gaaende ud paa, at en Undersøgelse nok skal blive foretaget, men der staar en for dem nedslaaende Ytring deri, nemlig, at man fra biologisk Stations Side tror, at det ikke vil kunne nytte noget. Jeg vil dertil sige, at der i Fortiden har kunnet leve mange Mennesker paa Aarhus-Bugtens Kyster af den Fiskebestand, der var i Aarhus-Bugten. Der har altsaa tidligere i Bundforholdene været Betingelser til Stede for, at der kunde leve en Fiskebestand i Aarhus-Bugten. Jeg tvivler ikke paa, at man, hvis man vil gaa velvilligt til disse Undersøgelser, vil finde, at disse Bundforhold endnu ere til Stede, og jeg kan forsikre for, at det vil blive hilst med Glæde fra Aarhus-Bugtens Fiskeres Side, hvis man vil tage velvilligt paa Sagen, og jeg vil derfor gerne anmode den højtærede Landbrugsminister om at bevirke, at dette sker.

P. Munch: Jeg vil gerne have Lov til først et Øjeblik at paakalde ærede Medlemmers Interesse for et Spørgsmaal, der fortrinsvis vedrører den Ø, jeg har den Ære at repræsentere. Det gælder Forholdene ved Spodsbjerg, der ere af en noget ejendommelig Beskaffenhed. Der findes der en Anløbsbro, som tillige anvendes af Fiskerne, en Anløbsbro for den Damper, som holder Forbindelse mellem Spodsbjerg og Nakskov. Denne Anløbsbro tilhører Postvæsenet, og den er for Tiden i en meget forfalden Tilstand. Dette Spørgsmaal om en Forbedring af Forholdene dernede har i lange Tider været levende. Det har været rejst baade fra Fiskernes og Dampskibsselskabets Side allerede i 1898, og nogle faa Aar efter rejste man det igen i den Form, at man ikke blot ønskede en Udbedring af Broen, men ogsaa udtalte Ønsket om i Stedet derfor at faa et Havneanlæg. Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med, hvorledes det siden er gaaet dermed. Sagen er gaaet Andragendernes Vej med Tilbage-sendelse og Genoptagelse paa en lidt anden Maade o. s. v., og ingenting er der blevet ud af det. I Sommeren 1909 henvendte Postbestyrelsen sig til Trafikministeriet og meddelte, at en Istandsaetelse og en ganske betydelig Udgift var nødvendig, hvis der ikke i Løbet af kort Tid fandt et Havne-

anlæg Sted. Den Gang svarede man fra Trafikministeriets Side, at man fraraadede nu at gaa til en saadan Ændring af Broen, idet Spørgsmaalet om et Havneanlæg endnu ikke var afgjort. Senere i Februar 1910 har imidlertid Trafikministeriet stillet sig afvisende overfor et Andragende dernede fra om Havneanlæg. Jeg tror imidlertid, at Spørgsmaalet paatrænger sig til Løsning, og det forekommer mig, at det rigtige vilde være ikke at istandsætte med forholdsvis store Omkostninger en Bro, som dog alligevel ikke vil kunne være tilfredsstillende hverken for Dampskibsselskabet eller Fiskeriforholdene, men i Stedet for hellere straks gaa til en tilfredsstillende Havn. Forholdene have udviklet sig saaledes, at der nu ifølge Tingets Beslutning er kommet en Jernbane fra Rudkøbing til Spodsbjerg. Jernbanen medfører ganske naturligt helt nye Forbindelser, og Trafikforholdene kræve i højere Grad end tidligere en Havn ved Spodsbjerg, for at Banen kan faa Betydning. I Løbet af kort Tid vil der fremkomme et nyt Andragende fra Fiskerbefolkningen dernede og fra vedkommende Jernbaneselskab, og jeg haaber da, man fra Trafikministeriets og Indenrigsministeriets Side maa se med Velvillie paa disse Andragender og søge en varig og rimelig Løsning. Man vil naturligvis kunne sige: Vi have ikke Raad til Havneanlæg i dette Øjeblik, men jeg tror, det vil være en urigtig Betragtning, at vi af Hensyn til de daarlige økonomiske Tilstande afvise produktive Foretagender, der kunne antages at betale sig, og enten lade den Bro, der findes, yderligere forfalde, saa Forholdene blive ganske haabløse, eller anvende en Del Penge, som ikke gør nogen rimelig Nytte, fordi man i Løbet af forholdsvis kort Tid alligevel maa komme til større Foranstaltninger.

Jeg skal hermed forlade dette Emne og vende mig til nogle Bemærkninger og Spørgsmaal overfor Ministeriet og det moderate Parti, der slutter sig til Ministeriet, og som med saa megen Urette har søgt at beslaglægge for sig alene Navnet „Venstre“. Jeg kunde have Lyst til at spørge den højtærede Regering om dens almindelige Politik, dens almindelige politiske Tendens, men jeg skal ikke gøre det, fordi jeg indser, at dette overfor Regeringen i dens nuværende Stilling er et ørkesløst Spørgsmaal. Hvis jeg stillede det, vilde jeg faa til Svar nogle almindelige Betragtninger, som i Virkeligheden intet sagde mig om den Politik, Ministeriet i den kommende Tid vil komme til at følge. Det er mit Indtryk af det nuværende Ministerium, at